

145. Jeg spejded i den grønne Lund.

143

(I Lunden.)

Ludvig Bødtcher.

Moderato.

p

1. Jeg spej - ded i den grøn - ne Lund, han kom saa kæk og glad; hans

Stemmes Klang, hans fri - ske Mund slog Smæld i Lin - de - træ - ets Blad; jeg gik bag Bø - gens

Hang i Skjul, did sty - red han sit Skridt og skar et Navn i Træ - ets Bul, et

Navn, og det var mit, *f* et Navn, og det var mit.

2. Farvel, vor Elskovs Morgengry,
saa salig og saa kort,
den kom med Lyn, den mørke Sky,
som kaldte Danmarks Sønner bort.
Han gav sit unge Bryst som Skjold,
da Lynet flammed nær;
han stod paa Thyras gamle Vold,
! jeg saa ham aldrig mer.!

3. Nu drages lønlig al min Sjæl
til Lundens dunkle Sal,
jeg hører der i stille Kvæld
de søde Minders Nattergal;
jeg drømmer om hans aabne Favn
og om hans Øjne blaa,
jeg stirrer paa mit eget Navn,
! men hans jeg tænker paa.!

Ludvig Bødtcher.